

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404280736/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

Udsigten til Dalen. At kunne komme til at stå i Skyerne havde fra min tid-
lige Barndom været et af mine brændende Ønsker, et Ønske, jeg aldrig
troede kunde komme til at gaa i Opfyldelse. saa længe jeg vandrede her paa
Jorden, og nu var Ønsket opfyldt, jeg stod virkelig i Skyer, der dækkede
mig fra Top til Taa, og Alt omkring mig var forevundet. Halvt henrevet og
havt næsten kunde jeg ikke lade være at raske med hoi Røst — uden at
betegne, at Ingen vilde kunne høre mig: „Se I, se I, jeg staar i Skyerne!
saa kom jeg dog endelig op i dem!“ De Engle, som min barnlige Phantasi
havde fortalt mig om i Skyerne, saae jeg desværre Intet til, men dog syntes
mig, at jeg følte deres Nærværelse; jeg blev længe staaende aaleden, og
Gud maa vide, hvor længe jeg var bleven staaende her, ifald ikke en kold,
fugtig Ziteen havde gjenemrørt mig. „Heroppe ere vist Visener, der ikke
kunne lide, at jeg kommer dem saa nær“, tænkte jeg og sagde Farvel til den
dalende Sky, idet jeg viktede mig ned af dens bløde Følger. Vandrende ned
ad Bjerget lod mit gamle Suk: „Ak! hvem der saaledes kunde vandre i en
deilig Natur sit hele Liv! Da kunde jeg blive god; da vilde Gud holde af
mig!“ Da jeg en Stund havde vandret om, lyttende til de rindende Bække,
hvis Vand i disse Bjerregænge ser ud som rindende Sølv, blev jeg fundet af
En af vort Reiseselskab og atter ført tilbage til de Øvrige, der drillede mig,
fordi jeg havde stjaalet mig bort paa egen Haand. „De maa vogte Dem,“
sagde en af de Norske, „i vort Land findes mange forborgne Ting, og unge
Piger ere ofte lokkede ind i Bjerget for aldrig mere at vende tilbage.“ Det
gik i mig ved denne spøgende Tale, thi jeg var kun altfor tilbøielig til at
lytte til slige Sagn og altfor villig til at tro paa dem.

Vore Forestillinger vare stærkt besøgte lige til den sidste. Bifald og Frem-
kaldelser hørte til Dagens Orden. Vi forlode endelig Christiania efter et Op-
hold af henved to Maaned, efterladende os ikke få Venner. Den for sine
vittige Indfald bekjendte gamle Professor Skjelderup hørte mellem mine
specielle Venner. Vi kom oftere i hans Familiekræds. Han sammene stærkt,
men denne Naturfæll gav ofte hans pudsige Indfald noget eiendommeligt Pi-
gnant. „Naar De har lovet at komme til os“, sagde den gamle, smurige
Mand en Gang til mig, „saa har jeg ingen Ro, men gaar ned ad Veien for
at opdage Dem inde. — Madam Wexschall kan jeg ikke saa godt lide.“ Da
jeg trængte ind paa ham angaaende Grunden hertil, svarede han med sit
sarkastiske Smil: „Hun gaar altid med saadanne stygge Perler om Halsen.“
Det morede Alle at se, hvor ungdommelig han kunde føle sig i den unge
Piges Spøg.

Ved vor Afreise fulgte Mange os ombord, og et Par af mine mest hen-
givne Beundrere søilede endog et Stykke med, til stor Ærgrelse for Nielsen.
Jeg har siden hint Ophold i Christiania bevaret Interesse for Norge og de

Norske og stede med Glæde modtaget deres Besøg, naar de gjenstode Kjøbenhavn, havde dengang og i senere Aar. Ofte have de i Hjemmet ladet mig høre min Yndest for Nordmændene: „Glæd dig, Hanne!“ udbrød Heiberg i alig Anledning, „her er en Nordmand, som vil uflægge dig Visd.“ Nordmændene have i det Hele altid behaget mig. Der er noget Saltvandsagtigt ved disse Mænd, hvorimod de Danske mere have noget Ferskvandsagtigt ved sig. Sprogets Djarvbed og Kraft behager mig ogsaa i deres Mund, derimod har det ofte stødt mig at høre de dybe djærve Toner hos Kvinden.

EN UDBESINDIGHED.

10 Soreisen gik heldigt, og glad hilsende jeg atter det kjære Kjøbenhavn. Jeg drog atter ind i det hyggelige, selskabelige Hus, omgivet af de gamle Omgangsvæner. Jeg hilsende Alt, Gader, Torve, Mennesker med Glæde og følte et Overmaal af legentlig Kraft i Forsning med Ungdom og Lykke i Alt, hvad jeg foretog mig. Dette udartede hos mig hidtil betænksomme Pige til en Let-
 15 sindighed og Tankeleshed, som jeg desværre snart maatte hode haardt for. I Slutningen af den sidste Theatersaison var en ung, smuk Candidat bleven antaget ved Theatret. Han gjorde Lykke hos Publikum, Alle roste ham som Meenske og virkelig var han en god, dannet og foræsendig ung Mand. Han havde fra det første Øieblik af udmærket mig fremfor Alle og kastede des-
 20 værre sin Godbed paa mig i den Grad, at det var tydeligt for Alle, hvad hans Tanker vare, og hvor alvorlig en Interesse han havde for mig. Den megen Omtale, jeg i Norge havde været udsat for, begynde nu ogsaa i Hjemmet, idet man snart forlovede mig med En, snart med en Anden. Snart bed det, at En havde berøvet sig Livet for min Skyld, snart at jeg havde bragt den
 25 og den til Fortvivlelse. At mangen en forrykt Tilbeder gjorde sig til Latter ved sin Opførsel og har sin tilsyneladende Fortvivlelse til Skue, var det ikke muligt for mig at hiodre, og Bysnakken gjorde en Myg til en Elefant.

Madam W. og andre af mine Venner ytrede ofte, at det vilde være godt, om jeg snart gjorde et Valg, saa fik al den Sladder en Ende. „Vælg en Skuespiller,“ ytrede man da ofte, „thi det er det eneste rigtige Valg for en Skuespillerinde.“ (Nu veed jeg, at det er det daarfigste Valg.) „Den Opmerksomhed, som nu hviler paa ethvert af dine Skridt, falder bort, naar du har en
 30 Mand ved din Side til dit Forsvar.“ Jeg var selv træt af alt dette og ønskede at kunne gaa nogenstunde i Fred. Jeg modtog derfor hin Skuespillers Kur og tænkte: „Ja, maaske har hun Ret.“ Sønlodes bidrage ofte smaa, flauv Begivenheder til at bestemme os til Skridt, som kunne have Indflydelse paa vort
 35 hele Liv. Samme Skuespiller kom oltare i det Wexschallske Hus. Alle, der